



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného XY,
státní příslušnost: Tunisko,
t. č. pobytem: XY

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2021, čj.: KRPA-81370-13/ČJ-2021-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl dne 5. 4. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaná“) ze dne 5. 4. 2021, čj.: KRPA-81370-13/ČJ-2021-000022-ZZC, a to na dobu 90 dnů.
2. Jde již o druhé zajištění žalobce, kdy poprvé byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na základě rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2020, čj.: KRPA-296893-14/ČJ-2020-000022, a to na dobu 90 dnů. Toto zajištění bylo následně prodlouženo

o dalších 90 dnů podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím žalované ze dne 12. 2. 2021, čj. KRPA-296893-31/ČJ-2020-000022. Proti prvnímu zajištění se žalobce neúspěšně bránil žalobou vedenou zdejší soudem pod sp. zn. 4 A 72/2020, naopak, žalobě žalobce proti prodloužení zajištění zdejší soud vyhověl rozsudkem ze dne 16. 3. 2021, čj. 1 A 7/2021-22. Proti rozsudku sp. zn. 4 A 72/2020 podal žalobce dne 8. 2. 2021 kasační stížnost vedenou NSS pod sp. zn. 1 Azs 25/2021, o které nebylo ke dni vydání tohoto rozsudku dosud rozhodnuto.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce nejdříve obecně namítl porušení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřila si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve vztahu k realizaci správního vyhoštění a následné zákonnosti prodloužení zajištění žalobce, nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné stran hodnocení podkladů rozhodnutí, proto není zřejmé, jaké konkrétní úkony budou v době dalšího zajištění žalobce činěny a v jakém čase, a zda je správní vyhoštění vůbec realizovatelné. Dále žalobce namítl porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
4. Žalobce v žalobě uplatnil dva hlavní okruhy žalobních námitek.
5. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítl, že účel zajištění nemůže být naplněn, a proto není dána nezbytnost zajištění ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS), na kterou žalobce odkázal a rozsáhle z něj citoval, konkrétně z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS. V případě žalobce je nepravděpodobné, že bude ve stanovené lhůtě vyhoštění realizováno, a to s ohledem na průběh jeho minulého zajištění, což bylo potvrzeno i rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2021, čj. 1 A 7/2021-17, i s ohledem na spolupráci Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze. Ani ve lhůtě 90 dnů předchozího zajištění se totiž žalované nepodařilo ověřit totožnost žalobce a podniknout další nezbytné kroky k samotné realizaci správního vyhoštění žalobce, např. získat náhradní cestovní doklad. Přitom i judikatura NSS vyžaduje, aby výkon vyhoštění byl alespoň potenciálně možný ((sp. zn. 1 As 12/2009), a aby byla doba zajištění stanovena přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem (sp. zn. 1 As 93/2011). Z žalobcem citované judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věci *S. proti Spojenému království*, stížnost č. 13229/03, ve věci *Ch. proti Spojenému království*, stížnost č. 22414/93, ve věci *M a další proti Bulharsku*, stížnost č. 41416/08, a dále ve věci *Mikolenko proti Estonsku*, *Louled Massouud proti Maltě*, přitom vyplývá kritérium „*reálného předpokladu pro vyhoštění*“, kdy absence cestovního dokladu a neschopnost příslušného státu zajistit vyhošťovanému cizinci doklad náhradní, je relevantní skutečností pro hodnocení, zda je předpoklad vyhoštění v konkrétním případě reálný nebo nikoliv. Dále žalovaná nijak nepřihlédla (neodůvodnila) nemožnost provedené vyhoštění s ohledem na aktuální přerušení dopravy v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19. Žalobce proto tvrdil, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav a napadené rozhodnutí též trpí vadou nedostatečného odůvodnění.

6. Ve druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítl, že v jeho případě postačovalo uložení mírnějších opatření, tj. některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla více možností, jak se vypořádat se situací žalobce, přesto přikročila k nejpřísnější možné variantě postihu. Kdyby žalovaná zjistila dostatečně skutkový stav a zohlednila vše, co vyšlo v řízení najevo, musela by dojít k závěru, že je možné uložit některé ze zvláštních opatření. Žalovaná však tyto možnosti nedostatečně posoudila. Žalobce k tomu poukázal na svou snahu dobrovolně řešit svou situaci po předchozím propuštění ze zajišťovacího zařízení s Velvyslanectvím Tuniska v Praze a s mezivládní organizací IOM, avšak v době, stanovené mu výjezdním příkazem se mu nezbytné kroky nepodařilo vyřídit, cizinecká policie mu odmítla výjezdní příkaz prodloužit, a místo toho ho opět zajistila. Žalobce tak znovu odkázal na příslušnou judikaturu ESLP ve věci *Mikolenko proti Estonsku*, *Louled Massouud proti Maltě*.
7. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná nejdříve obecně k žalobě uvedla, že podmínky zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny; žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 2 let rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019, které nabylo právní moci 16. 10. 2019. Rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 31. 10. 2019. Poté, co žalobce neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu, byl dne 20. 11. 2020 poprvé dle stejného ustanovení zákona o pobytu cizinců, jako v nyní projednávané věci, avšak dne 5. 3. 2021 byl ze zachytného zařízení propuštěn s tím, že mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 5. 3. 2021 do 3. 4. 2021. V této době žalobce území ČR neopustil a mařil tak tím výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná dále uvedla, že v případě žalobce byly splněny i další podmínky pro zajištění, zejména nebyly shledány důvody pro uložení mírnějšího opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zastává názor, že se při svém rozhodnutí neodchýlila z limitu diskrečního potenciálu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a jasně a konkrétně odůvodnila svůj výrok poukazem na konkrétní okolnosti případu.
9. K jednotlivým žalobním okruhům žalovaná dodala, že k opětovnému zajištění žalobce přistoupila na základě nových skutečností ohledně jeho totožnosti. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 5. 4. 2021 žalobce sám potvrdil svou totožnost a uvedl, že jde o identitu pravou a jedinou. K ověření své identity poskytl také jména svých rodičů. Dále uvedl, že sám podnikl kroky na Velvyslanectví Tuniska v Praze k získání náhradního cestovního dokladu. Proto se žalovaná domnívá, že vstavení náhradního cestovního dokladu by již mělo být proveditelné. Žalobkyně si je sice vědoma, že ani přes tyto nové skutečnosti týkající se rodinných poměrů žalobce není možné jeho totožnost ověřit, proto je nutné sepsat další protokol, v němž bude důkladně zjišťována státní příslušnost a rodinné vazby žalobce na území Tuniska, potažmo jiného státu, a oproti předcházejícím řízením budou zjištěny komplexnější skutečnosti. Proto dle žalované existuje nadále předpoklad ztotožnění žalobce a následná realizace správního vyhoštění. Žalovaná též poukázala na skutečnost, že rozhodnutí o zajištění jsou jakožto první úkony v řízení vydávána v časové tísní, a to ve lhůtě 48 hodin od prvotního omezení, neboť správní orgán je pod tlakem zjištění dostatečných informací k totožnosti cizince, zejména se bude jednat o případy, kdy totožnost cizince nacházejícího se na území ČR bez platného cestovního dokladu nelze ve lhůtě 48 hodin ověřit.

10. Ke druhému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že nepřistoupení k mírnějším opatřením jasně a dostatečně definovala na str. 4 až 8 napadeného rozhodnutí. Volba mírnějších opatření, než zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude spolupracovat se státními orgány při realizaci daného opatření, a že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění S odkazem na pobytovou historii žalobce a na judikaturu NSS (bod [41] usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS), žalovaná uvedla, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že bude případný výkon správního vyhoštění mařit, a v takovém případě je zvolení zajištění cizince spíše pravidlem, kdy mírnější opatření uložit nelze.
11. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“).
13. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy.
14. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
15. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*
16. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
17. K tomu ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení žalobních námitek relevantní skutečnosti. Pohotovostní motorizovaná jednotka Police ČR prováděla dne 4. 4. 2021 v 8:55 hod hlídkovou činnost ve svěřeném obvodu, kde v ulici XY našla a kontrolovala žalobce. Dále lustrací zjistila, že žalobce je veden v systému ENO (evidence nežádoucích osob) a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do 3. 4. 2021. Tyto

skutečnosti vyplývají z úředních záznamů z téhož dne, čj. KRPA-81370-2/ČJ-2021-00065 a čj. KRPA-81370-4/ČJ-2021-00065, které jsou součástí předloženého správního spisu.

18. Se žalobcem byl za účasti tlumočnicka do arabského jazyka sepsán protokol o podání vysvětlení dne 5. 4. 2021. Žalobce do tohoto protokolu uvedl, že je mu známo, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, ale dozvěděl se to až později, protože bylo doručování opatrovníkovi. Poté dne 3. 11. 2019 podal žádost o mezinárodní ochranu, ale ta mu udělena nebyla. V minulosti žádal o azyl v ČR již dvakrát, také žádal v Německu, Švýcarsku a Lucembursku. Všude mu byly žádosti zamítnuty. V listopadu 2020 byl zajištěn, v březnu 2021 propuštěn a do 3. 4. 2021 měl vycestovat. Je si vědom, že měl vycestovat, protože je na území ČR neoprávněně. Nevycestoval proto, že teď nejsou lety do Tuniska a nemá na vycestování peníze. Musí si také zařídit cestovní doklad, již byl na ambasádě a požádal o nový doklad. Ve vlasti byl naposled v roce 2013. V ČR pobývá na Praze 8 na ubytovně, adresu však nikam nehlásil. Na ubytovně nemá poštovní schránku, ani v zemi původu, proto mu není možné doručovat písemnosti.
19. Žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, zázemí v zemi původu má u svých rodičů, mají rodinná dům. Ve vlasti má otce, matku, jejichž jména žalobce konkrétně uvedl, a pět bratrů. Otcí je 72, matce je 70, jsou spolu každý měsíc v pravidelném telefonickém kontaktu. Nemá v ČR žádné rodinné příslušníky, ani osobu, vůči níž má vyživovací povinnost. Není ani rodinným příslušníkem občana ČR nebo EU. V ČR ani ve vlasti nevlastní žádný majetek. V ČR pracoval v pizzerii. Nemá zde žádné dluhy, ani se nijak nezapojuje do veřejného dění v ČR. Byl v ČR odsouzen a byl ve vězení – popral se.
20. Žalobce dále uvedl, že nemá peníze na vycestování, ani na pobyt v ČR; jídlo a pobyt má zdarma v sociálním zařízení, kde bydlí. K možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že nemá dostatek financí na složení záruky, bydlí v sociálním zařízení, v ČR není ani žádná jiná osoba, která by za něj záruku mohla zaplatit, Mohl by se osobně chodit hlásit na policii a zdržovat se na adrese, kde bydlí. Žalobci není známá žádná překážka ve vycestování, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí, kvůli kterému by se tam nemohl vrátit.
21. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že je HIV pozitivní, neléčí se s žádnou nemocí. Test na nemoc COVID-19 má negativní, nemá žádné alergie. Žádné návykové látky neužívá. Zdravotní pojištění nemá.
22. Závěrem podání vysvětlení žalobce uvedl, že všem otázkám rozuměl, nic dalšího uvádět nechce, jakož ani žádné změny či doplnění, a poté protokol podepsal.
23. Žalovaná poté vydala dne 5. 4. 2021 napadené rozhodnutí, kterým rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů.
24. Dále správní spis obsahuje rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2013, čj. KRPA-335620/ČJ-2013-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v délce trvání jeden rok, a dále rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 8. 2019, čj. KRPC-112037-19/ČJ-2019-020023, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění s platností od 16. 10. 2019 do 31. 10. 2021, a s vykonatelností od 31. 10. 2019.
25. Součástí správního spisu je pak rozsudek Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově, ze dne 14. 9. 2020, čj. 105 T 43/2020-323, kterým byl žalobce uznán vinným

ze spáchání zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 a § 145 odst. 1 trestního zákoníku, a dále za přečin vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Za tato jednání mu byl uvedeným rozsudkem uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce tří let s podmíněným odkladem na 4 roky, a dále trest vyhoštění v délce trvání sedmi let. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 10. 11. 2020. Dále je ve spisu založen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2020, čj. 3 To 295/2020-379, který uvedený rozsudek Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově pro chybu, která však neměla vliv na výrok o vině ani na druh a výměru uloženého trestu.

26. Soud na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních námitek v konfrontaci s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
28. Soud stejně, jako v přechozích svých rozsudcích ve věcech žalobce týkajících se jeho zajištění, resp. prodloužení jeho zajištění, považuje za vhodné připomenout, že soudy ve správním soudnictví opakovaně judikují, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny, čl. 5 Úmluvy, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). K tomu soud odkazuje na judikaturu NSS, notoricky známou i žalobci, zejména na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, a na rozsudek téhož soudu ze dne 13. 8. 2020, čj. 1 Azs 143/2020-48, z níž vyplývá, že zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v daném případě realizace správního vyhoštění, a je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné.
29. V nyní posuzované věci však soud neshledal, že by tyto podmínky splněny nebyly. Z průběhu podání vysvětlení žalobce ze dne 5. 4. 2021 je zřejmé, že žalovaná před samotným zajištěním žalobce zjišťovala možnost uložení mírnějších opatření vůči žalobci podle § 123b zákona o pobytu cizinců, avšak s ohledem na vlastní výpověď žalobce neshledala splnění podmínek pro uložení jakéhokoli z nich. Žalovaná se k tomu velmi podrobně vyjádřila na str. 4 – 8 odůvodnění svého rozhodnutí. K neuložení mírnějších opatření nebylo dle žalované možno přistoupit zejména proto, že je zde nadále nebezpečí, že žalobce z území ČR neodcestuje, a že se žalobce bude dále dopouštět maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento závěr žalovaná opřela o dosavadní zkušenosti s žalobcem, kdy vědomě jednal v rozporu s platnými právními předpisy ČR a opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců a nečinil žádné kroky k vycestování do vlasti, přičemž žalovaná připomněla, že se jedná již o třetí zajištění žalobce v záchytném zařízení. Uložení mírnějších opatření by tak bylo neúčelné, a s odkazem na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 10 Azs 39/2016 dokonce i nemožné. Žalovaná podrobně hodnotila otázku možného složení finanční záruky, popřípadě otázku kontroly žalobce v místě, kde by se mohl zdržovat a jednoznačně dospěla k závěru, že žalobce je bez finančních prostředků ke složení finanční záruky a nemá ani bydliště na území ČR; na adrese, kde aktuálně pobývá, je nekontaktní. Žalovaná výše uvedené hodnotila i v kontextu žalobcovi dosavadní pobytové historie, kdy sám svým nerespektováním právních předpisů ČR zapříčinil stav nedůvěryhodnosti do té míry, kdy bylo nutno možnost uložení mírnějších opatření vyloučit. Odkázala též na

závěry NSS v rozsudku sp. zn. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, z nichž vyplývá, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění bude nutně záviset na typovém důvodu zajištění, přičemž v případech kdy již cizinec nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, což je i případ žalobce, bude volba zajištění pravidlem.

30. Dále žalovaná upozornila na okolnosti předchozího zajištění žalobce, resp. prodloužení doby jeho zajištění, kdy dne 25. 2. 2021 obdrželo Ředitelství služby cizinecké policie (ŘSCP), které zajišťuje průvoz cizinců při jejich vyhošťování, informaci z Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze ohledně zjišťování totožnosti žalobce, dle které se nejedná o státního příslušníka Tuniska. Na základě této informace pak byl žalobce ze zajištění propuštěn a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 5. 3. do 3. 4. 2021. Žalobce však opět území ČR ve stanovené době neopustil. Žalovaná proto v napadeném rozhodnutí konstatovala, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie.
31. K opakovanému zajištění žalovaná přistoupila i s ohledem na nově zjištěné skutečnosti ohledně totožnosti žalobce; žalobce v rámci podání vysvětlení v protokolu ze dne 5. 4. 2021, potvrdil svou totožnost, kdy uvedl, že identita, pod kterou byl ztotožněn, je jeho jediná a pravá, dále uvedl identitu svých rodičů, a dále sám podnikl kroky na velvyslanectví k získání náhradního cestovního dokladu. Proto žalovaná dospěla k závěru, že ověření totožnosti a obstarání cestovního dokladu by mělo být nyní již proveditelné. K tomu dodala, že
32. K samotné době zajištění žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 8 a 9 uvedla, že stanovená doba 90 dnů odpovídá předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem, čímž opět porušuje další povinnost podle právních předpisů ČR, a bude nutné tak zajistit cestovní doklad náhradní, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu musí nejdříve dojít k ověření totožnosti žalobce. Žalovaná uvedla, že za tímto účelem bude dotazován Interpol a příslušný zastupitelský úřad. Se žalobcem tak bude sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána ŘSCP; to následně vyhotoví dožádání a zašle jej se všemi příslušnými podklady na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze bude potřeba vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, obvykle se tato doba u států třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Žalovaná však upozornila, že tato doba se odvíjí od podrobnosti poskytnutých informací cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti (např. údaje o rodinných příslušnících, místě narození atd.). Dále žalovaná přihlédla též k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů a průvozu cizince (tj. letenky a policejní eskorty), kterou zajišťuje ŘSCP, kdy vyřízení těchto záležitostí obvykle trvá 30 dnů. Z uvedených důvodů tak má žalovaná za to, že stanovená doba zajištění byla stanovena v přiměřené délce. V případě žalobce přitom existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území EU, a to ve stanovené době trvání zajištění. V případě žalobce ani neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala vyhostit žalobce z území, přičemž žalobce pochází z bezpečné země původu. Žalovaná též k možnostem žalobce vycestovat odkázala kromě jiného i na odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22. 8. 2019, a též na stanovisko vydané v rámci řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kde se oba orgány vyjadřovaly taktéž k soukromému a rodinnému životu žalobce.

33. K prvnímu okruhu žalobních námitek soud uvádí, že z dosud uvedeného vyplývá, že žalovaná zajistila žalobce na základě skutečností, které nepochybně zjistila a doložila z příslušných databází, na které soud v podrobnostech odkazuje, zejména o pobytové historii žalobce na území ČR, kdy žalobci bylo opakovaně uloženo správním, a dokonce i trestním vyhoštěním, naposled výjezdní příkaz s platností od 5. 3. do 3. 4. 2021, avšak žalobce nikdy území ČR neopustil a svým jednáním mařil rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná se rovněž zabývala reálností předpokladu pro vyhoštění, kdy s ohledem na nové skutečnosti, které vyšly v tomto řízení najevo, vyhodnotila, že ověření totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu bude již možné. Tyto nové skutečnosti spočívaly jednak v tom, že žalobce byl sám oproti předchozímu řízení aktivnější a poskytl více relevantních údajů pro ověření jeho totožnosti (konkrétní údaje o jeho rodičích a místě jejich a jeho pobytu v Tunisku), a dále v tom, že žalobce sdělil, že se i sám pokusil o získání náhradního cestovního dokladu na zastupitelském úřadě Tuniska v ČR. V napadeném rozhodnutí je pak na str. 8 vysvětleno, že s žalobcem bude sepsána mnohem podrobnější žádost o ověření totožnosti, a žalovaná se též obrátí na Interpol a zastupitelský úřad Tuniska.
34. Dle názoru soudu uvedené nové skutečnosti mají reálný potenciál dosáhnout cíle zajištění, a to realizaci správního vyhoštění žalobce. Soud sice nepominul, že žalobce byl zajištěn již dříve, a to na 90 dnů s tím, že mu toto zajištění bylo následně dokonce i prodlouženo; jde tak v jeho případě již o opakované zajištění. Z uvedeného harmonogramu kroků však vyplývá, že žalovaná v době zajištění provede mnohem důkladnější úkony k ověření totožnosti a k zajištění náhradního cestovního dokladu, než tomu bylo v předchozím řízení o zajištění. Žalovaná přitom tyto kroky nemohla plánovat či provést již dříve, neboť na rozdíl od nynějšího zajištění žalovaná neměla dostatek osobních údajů žalobce. V nynějším řízení však žalobce dobrovolně poskytl další údaje, na základě kterých lze přímo či nepřímo podrobněji ověřovat totožnost žalobce, a které lze dále s ohledem na aktivitu žalobce doplňovat. Nelze pominout ani tvrzení žalobce, že se sám pokusil si cestovní doklad vyřídit, a to právě na Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze, čili zastupitelského úřadu státu, k němuž se sám hlásí, a o kterém tvrdí, že je jeho občanem. Skutečnost, že tuniská ambasáda eviduje žádost žalobce o cestovní doklad, může být také z hlediska ověření totožnosti touto ambasádou významná. Rozhodná pak můžou být též zjištění od Interpolu, který žalovaná hodlá za účelem zjištění totožnosti žalobce kontaktovat. Tím se tedy okolnosti těchto řízení podstatně liší, a soud se ztotožňuje s názorem žalované, že ověření totožnosti a obstarání cestovního dokladu nutného k vycestování žalobce by mělo být nyní již proveditelné. Proto soud považuje argumentaci žalobce odkazem na judikaturu ESLP za daných okolností již nepřipadnou, neboť tam řešené situace se týkaly cizinců, kteří sice byli bez dokladů, ale nebyli ochotni spolupracovat, a příslušné úřady jim odmítly poskytnout požadované doklady k vycestování. V daném případě žalobce evidentně mnohem více spolupracuje a po zjištění a doplnění podrobnějších informací k žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu lze předpokládat, že se u žalobce podaří totožnost ověřit i u zastupitelského úřadu Tuniska, byť to bude trvat déle tak, jak žalovaná předpokládá i v napadeném rozhodnutí. Jinak řečeno, zatím nedošlo k odmítnutí vydání požadovaných dokladů, neboť podrobnější žádost bude teprve sepsána.
35. Žalovaná rovněž podrobně kvalifikovaně odhadla časovou náročnost jednotlivých kroků, přičemž soud upozorňuje, že v řízení o zajištění není obvykle možné délku zajištění určit na den přesně, ale pouze odhadem. V tomto případě žalovaná uvedla obvyklou praxi

s vyřizováním těchto záležitostí se zastupitelskými úřady států tzv. třetích zemí, a to jak při ověřování totožnosti a zařizování náhradního cestovního dokladu, tak při vyřizování přepravních dokladů a domlouvání průvozu cizince do cílového státu, kdy tato doba neměla ve svém souhrnu přesáhnout 90 dnů.

36. Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to ani co do závěru o tom, že cíl zajištění bude naplněn ve stanovené době zajištění, ani co do závěru, že vyhoštění je potenciálně možné. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, na který odkázal i žalobce, kde se uvedený soud vyslovil k otázce kvalitního a dostačujícího odůvodnění rozhodnutí o (prodloužení) zajištění: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).*“ Napadené rozhodnutí dle názoru soudu uvedeným požadavkům zcela dostalo.
37. Pokud žalobce argumentoval tím, že napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění týkající se komplikací v dopravě v důsledku pandemie onemocnění COVID-19, soud sice musí potvrdit, že napadené rozhodnutí se vskutku touto otázkou nijak nezabývá, avšak toto pochybení žalované samo o sobě dle názoru soudu nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť tvrzení žalobce o tom, že by doprava do Tuniska byla (zcela) přerušena, není ničím podloženo. Soudu není známo, že by dokonce i v době trvání nouzového stavu byl zcela přerušen dopravní styk s cizími státy. Žalobce přitom sám při podání vysvětlení dne 5. 4. 2021 neuvedl, že by mu ve vycestování bránila překážka spočívající v přerušení dopravy s Tuniskem, a pokud tak činí v žalobě, ničím svá tvrzení nedokládá. Soud připouští, že dopravní spojení byla v době nouzového stavu, v rámci které bylo vydáno i napadené rozhodnutí, značně omezena, nikoliv však nemožná. Nelze ani odhlédnout od aktuální situace v ČR i ve světě, po skončení nouzového stavu, kdy nastává období postupného rozvolňování opatření, ač si je soud vědom, že sám je povinen věc přezkoumat ke skutkovému a právnímu stavu v době rozhodování žalované (§ 75 s. ř. s.)
38. Takto formulované závěry žalované jsou tak plně přezkoumatelné, a je z nich jednoznačně seznatelné, z jakých informací a údajů žalovaná vycházela, a jak je posoudila, přičemž tyto závěry mají oporu v předloženém správním spisu.
39. Soud se neztotožnil ani s druhým okruhem žalobních námitek, spočívajícím v tvrzeních o nedostatečném posouzení možnosti využití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců místo opatření zajištění. V tomto ohledu má soud za to, že by postačovalo odkázat na podrobné odůvodnění žalované na str. 4 – 8, či jeho shrnutí v bodě 34. výše. Žalobce se s ohledem na svůj dosavadní pobyt v ČR vyprofiloval jako zcela nespolehlivý, pokud jde o možnost uložit mu povinnost zdržovat se na určité adrese a být dosažitelný, či povinnost se pravidelně hlásit policii. V případě možnosti uložení povinnosti složit

finanční záruku sám žalobce uvedl, že nedisponuje žádnými finančními prostředky a ani nezná jinou osobu, která by finanční záruku mohla složit místo něj.

40. Žalobce argumentoval tím, že měl snahu si cestovní doklad vyřídit v rámci doby stanovené v posledním výjezdním příkazu, toto se mu nepovedlo, a správní orgány mu platnost výjezdního příkazu neprodloužily. K tomu soud uvádí, že v daném případě žalovaná hodnotila všechny okolnosti jí známé jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Na jedné straně stála zjištění ohledně opakovaného porušování zákona o pobytu cizinců žalobcem, a dokonce i závažné porušování trestněprávních předpisů, za které byl odsouzen českými trestními soudy k podmíněnému trestu odnětí svobody, na druhé straně pak stálo tvrzení žalobce o tom, že „*má snahu svou situaci po propuštění ze zajištění řešit*“. Jakkoliv soud nechce nijak bagatelizovat poněkud náhlou změnu v přístupu žalobce k řešení své pobytové situace v ČR, ve světle všech výše uvedených skutečností a zkušeností s žalobcem nebylo ani dle názoru soudu možno přistoupit k uložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak jednoduše proto, že žalobce k tomu nesplňoval zákonem stanovené podmínky a zajištěn byl právě z důvodu, že mařil výkon rozhodnutí správní vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Toto bylo v napadeném rozhodnutí žalované jednoznačně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno a soud se proto s tímto odůvodněním zcela ztotožňuje.
41. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalovaná zjistila skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), postupovala v souladu s právními předpisy i judikaturou správních soudů. Nepochybila, když žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění, bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy a mařil výkon soudních rozhodnutí. Své závěry o možnosti uložit toto opatření žalobci žalovaná dostatečně odůvodnila. Napadené rozhodnutí rovněž splňuje požadavky dané § 68 odst. 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla, avšak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti ji nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňovala, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. května 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně